

талъ, който „да се употрѣби за второ издание, по-свѣршено и по-пълно, съ нужнитѣ му забележки и исторически пояснения“. За самитѣ ръкописи Селимински нарежда да бждатъ запазени въ училищната библиотека на гр. Сливенъ; ако ли, обаче, нѣкога се уреди „народенъ университетъ, или народна библиотека, или музей подъ надзора на една по-висока народна власть“, тѣ „могатъ да се пренесатъ тамъ, за да останатъ неотемленъ народенъ имотъ въ родъ и родъ“. Колкото се отнася до имотъ и парични срѣдства, Селимински мисли и пожелава: „Понеже само чрезъ наукитѣ, които можахъ да добия и да развия, а не отъ наследено благородство или богатство, достигнахъ да придобия и богатство и благородство, сиречь да се отлича между своя народъ, да живѣя съ голѣмо спокойствие и изобилие, уважаемъ и отъ началството и отъ обществото, между което съмъ проводилъ живота си, да имамъ съвѣстѣта си винаги чиста за моитѣ дѣла и никога да не претърпя теготата ни на най-малкия граждански законъ, за това само желая тоя имотъ, придобитъ чрезъ наукитѣ, да послужи пакъ за срѣдство да се въвеждатъ и въплѣтятъ науки и европейско образование и помежду моя народъ. Защото е вече доказано, че тѣ сж единствениятъ изворъ на истинното и действително благополучие на човѣка“. Отъ лихвитѣ на капитала ще се издържатъ трима млади българи въ европейскитѣ университети, и то „предпочително въ положителни и реални науки“. Единъ отъ тримата младежи трѣбва да бжде отъ Сливенъ, другитѣ двамина могатъ да сж родомъ отъ всички български краища (България, Тракия, Македония и българскитѣ колонии въ Ромѣния), при условие да сж „и по баща и по майка чисти българи“. Всички трѣбва да се погрижатъ, следъ завършване на наукитѣ си, да възвѣрнатъ въ течение на петъ години заетитѣ суми, за да може съ време да се учатъ, чрезъ нараслия капиталъ, повече българи и да се издържа „едно по-високо учебно заведение“ у насъ. Найсетне, — като е прибѣгналъ приживе подъ закрилата на Русия, — Селимински моли руското правителство да покровителствува и следъ смъртъта му това завещание; и само ако нашиятъ народъ се сдобие единъ день съ „народно самоуправление“ изпълнителитѣ на завещанието могатъ да предадатъ грижитѣ по него на българското „народно правителство“.